

WOJEWODA ŚWIĘTOKRZYSKI

Kielce, 2012-05-03

Znak: PNK.I.4130.46.2012

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001r. Nr 142, poz.1591, z 2002r, Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz.558, Nr 113, poz. 984, Nr 214 poz. 1806, z 2003r. Nr 80, poz. 717, Nr 162, poz.1568, z 2004r. Nr 102,poz.1055, Nr 116,poz.1203, Nr 214, poz.1806, z 2005r. Nr 172, poz.1441,Nr 175 poz. 1457, z 2006r. Nr 17, poz. 128, Nr 181 poz. 1337 oraz z 2007r. Nr 48 poz.327, Nr 138 poz. 974, Nr 173, poz. 1218, z 2008r. Nr 180, poz. 1111, Nr 223, poz. 1458, z 2009r. Nr 52, poz. 420, Nr 157, poz. 1241, z 2010r. Nr 28, poz. 142, poz.146, Nr 106, poz. 675, Nr 40, poz.230, z 2011r. Nr 117, poz.679, Nr 134, poz. 777, Nr 21, poz. 113, Nr 217, poz. 1281,Nr 149, poz. 887).

stwierdza się nieważność

uchwały Nr III/21/2012 Rady Miejskiej w Bodzentynie z dnia 29 marca 2012r. w sprawie ustalenia opłat za ścieki przyjmowane na punkcie zrzutu ścieków przy oczyszczalni ścieków w Bodzentynie.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 29 marca 2012 r. Rada Miejska w Bodzentynie podjęła uchwałę w sprawie ustalenia opłat za ścieki przyjmowane na punkcie zrzutu ścieków przy oczyszczalni ścieków w Bodzentynie.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, iż została ona podjęta z istotnym naruszeniem prawa.

Zadania gminy dotyczące utrzymania porządku i czystości w gminie oraz obowiązki właścicieli nieruchomości w tym zakresie reguluje ustawa z dnia 13 września 1996r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005r. Nr 236, poz. 2008 ze zm).

Utrzymanie czystości i porządku należy do obowiązkowych zadań własnych gminy.

Najważniejszym z zadań gminy w tym zakresie wymienionych w ustawie jest zorganizowanie systemu utrzymania porządku i czystości w gminie, w tym stworzenie systemu postępowania z odpadami komunalnymi.

Obowiązki właścicieli nieruchomości w zakresie utrzymania czystości i porządku określa art. 5 ustawy. Zgodnie z wymienionym przepisem właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku poprzez m. in. zbieranie odpadów komunalnych w odpowiednich pojemnikach oraz gromadzenie nieczystości ciekłych w zbiornikach bezodpływowych, a także pozbywanie się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych w sposób zgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi.

Sposób wykonywania przez wszystkich właścicieli nieruchomości obowiązku pozbywania się nieczystości ciekłych oraz odpadów komunalnych- tylko przez właścicieli, którzy nie są zobowiązani do ponoszenia opłat za gospodarowania odpadami- został określony w art. 6 ust. 1 ustawy.

Zgodnie z wymienionym przepisem ustawy jednym, dopuszczalnym sposobem pozbywania się nieczystości ciekłych i odpadów komunalnych jest przekazanie ich podmiotowi uprawnionemu do świadczenia usług w zakresie odbioru odpadów komunalnych oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych. W tym celu właściciel nieruchomości powinien zawrzeć z właściwym podmiotem umowę o świadczenie przedmiotowych usług oraz zapłacić za ich wykonanie, a także udokumentować te czynności przez okazanie umowy i dowodów uiszczania opłat za te usługi.

Stosownie do art. 6 ust. 2 ustawy rada gminy została zobowiązana do określenia górnych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi świadczone przez uprawnione podmioty w zakresie odbioru odpadów komunalnych oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych.

Kwestionowana uchwała została podjęta na podstawie cytowanego upoważnienia ustawowego.

Zgodnie z § 1 uchwały Rada Miejska ustaliła opłaty za przyjęcie i utylizację nieczystości ciekłych w punkcie zrzutu ścieków przy oczyszczalni ścieków.

W ocenie organu nadzoru ustalenie przez Radę Miejską opłat za przedmiotowe usługi nie znajduje żadnego uzasadnienia prawnego. Zgodnie bowiem z cytowaną delegacją ustawową rada gminy została upoważniona do określenia górnych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi w zakresie **opróżniania zbiorników bezodpływowych**, a nie opłat **za przyjęcie i utylizację nieczystości ciekłych na punkcie zrzutu ścieków przy oczyszczalni**, jak postanowiła Rada Miejska w kwestionowanej uchwale.

Należy zatem stwierdzić, iż Rada Miejska podejmując przedmiotową uchwałę przekroczyła zakres delegacji ustawowej do stanowienia aktów prawa miejscowego.

Organ stanowiący gminy jest uprawniony do określenia górnych stawek opłat tylko za usługi wyraźnie wskazane przez ustawodawcę w art. 6 ust. 1 ustawy.

Uchwała narusza prawo również z innego powodu.

Zgodnie z cytowanym wyżej upoważnieniem ustawowym rada gminy została zobowiązana do ustalenia górnych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli za korzystanie z usług związanych z odbieraniem odpadów komunalnych i opróżnianiem zbiorników bezodpływowych.

Jak wyżej wskazano spoczywający na właścicielach nieruchomości obowiązek pozbywania się nieczystości ciekłych realizowany jest przez powierzenie tych czynności uprawnionemu podmiotowi w drodze umowy.

W konsekwencji takiej regulacji nie może budzić wątpliwości, iż również określenie ceny za usługę usuwania odpadów następuje w umowie.

Oceny tej nie może podważyć przewidziane w art. 6 ust. 2 ustawy upoważnienie rady gminy do ustalenia w drodze uchwały górnych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi w zakresie odbioru odpadów komunalnych świadczone przez uprawnione podmioty. Uchwała rady gminy w przedmiocie górnych stawek opłat za wym. Usługi ma charakter aktu normatywnego ustalającego ceny maksymalne. Konkretyzacja zaś takiej ceny w odniesieniu do określonego podmiotu i przedmiotu usługi następuje w drodze umowy.

Analiza przepisów uchwały prowadzi do wniosku, iż akt ten nie spełnia przedstawionych wymogów. Brzmienie bowiem § 1 uchwały nie pozostawia wątpliwości, iż Rada Miejska określiła konkretne stawki opłat za 1 m³ nieczystości ciekłych, a nie górne stawki tych opłat do czego została upoważniona przez ustawodawcę. Art. 6 ust. 2 nie stanowi w żadnym wypadku podstawy do ustalenia w formie uchwały stawek cen, które zobowiązani są uiszczać właściciele nieruchomości wyzbywający się odpadów. Właściciele bowiem dokonują odpłatności na podstawie umowy z konkretnym przedsiębiorcą zajmującym się odbieraniem odpadów, nie zaś w wykonaniu uchwały

radę gminy w sprawie stawek maksymalnych. Płacone przez właścicieli nieruchomości stawki wynikają z umowy i nie mogą być wyższe od tych określonych w uchwale rady gminy, mogą być jednak niższe. Uchwała w sprawie górnych stawek opłat wyznacza sposób określenia ceny w umowie.

Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, iż ustalenie przez Radę Miejską stawek opłaty za przedmiotowe usługi w wysokości netto również stanowi naruszenie prawa.

Posłużenie się przez ustawodawcę pojęciem „górných stawek” powoduje, że rada gminy stanowiąc w przedmiocie stawek opłat powinna określić maksymalną ich wysokość (maksymalną stawkę, jakiej, z jednej strony, może zażądać przedsiębiorca za wykonanie określonej usługi oraz, z drugiej strony, maksymalną stawkę, jaką będzie musiał ponieść wytwórca nieczystości). Oznacza to, że rada dokonując tych ustaleń jest zobowiązana również uwzględnić obciążenia z tytułu podatku od towarów i usług. Należy bowiem mieć na uwadze, że w dalszej kolejności nastąpi konkretyzacja tej opłaty w odniesieniu do określonego podmiotu i określonego przedmiotu usługi, w drodze umowy pomiędzy właścicielem nieruchomości a odbiorcą nieczystości, w postaci ceny z uwzględnieniem podatku VAT. Ustalona zatem przez radę górna stawka opłaty nie może być niższa aniżeli cen usługi, która zgodnie z brzmieniem art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, ze zm) oznacza wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za usługę i w której, jeżeli wynika to z odrębnych przepisów, uwzględnia się podatek od towarów i usług.

Zamieszczenie przez Radę Miejską w treści § 1 uchwały zapisu, iż do ustalonych stawek opłat dolicza się podatek VAT, nie sanuje wskazanego uchybienia.

Przedstawione stanowisko dotyczące oceny legalności przedmiotowej uchwały znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych (m. in. wyroki: uchwała NSA z 25.03.1998r. FPK 2/98, wyrok NSA z 27.04.1998r. II SA 247/98, WSA w Gliwicach z 23.11. 2006r. II SA/GI 663/06, WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 21.12.2010r. II SA/Go 796/10).

W tym stanie rzeczy stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały jest uzasadnione.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach, za pośrednictwem Wojewody Świętokrzyskiego, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

WOJEWODA ŚWIĘTOKRZYSKI

Bożenyna Pałka-Koruba